

EEN DUBBELE KANS OP MOEDERSCHAP

'OP HET MOMENT DAT UMA GEBOREN WERD, VIEL ALLES OP ZIJN PLEK'

Suzanne Klemann (46), zangeres van Loïs Lane, is samen met haar vrouw Minka Mooren (42) moeder van dochter Uma (2). Ze staat nuchter in het leven, neemt het – en zichzelf – zoals het is. Al zou ze eigenlijk best een beetje meer ambitie willen hebben.

TEKST MONIQUE HEIJST FOTOGRAFIE REIN VAN KOPPENHAGEN VISAGIE CHIAO-LI HSU STYLING PAULA SCHOUTEN

'NATUURLIJK WAS IK HEEL BLIJ TOEN MINKA ZWANGER BLEEK, MAAR HET WAS OOK EEN KLAP IN MIJN GEZICHT'

Suzanne: 'Toen Minka en ik elkaar tegenkwamen, hadden we allebei al een relatie. Ik met een vrouw, zij met een man. Haar vriend en mijn vriendin waren vaak op reis voor hun werk en Minka en ik trokken veel met elkaar op, we werden zelfs hartsvriendinnen. Na twee jaar sloeg de vonk ineens over. Ingewikkeld. Want er was rondom ons een hechte vriendenkring ontstaan, waarvan niet alleen Minka en ik deel uitmaakten, maar ook onze partners. We probeerden onze gevoelens voor elkaar dus te onderdrukken, maar er was geen houden meer aan. Toen we het eenmaal openbaar maakten, werden we verguisd. Want wij hadden het natuurlijk gedaan. En het was zo zielig voor onze exen... Hoewel iedereen dacht dat wij in een soort jubelstemming waren, was het voor ons ook moeilijk. Ik was al zeven jaar samen met mijn vriendin, Minka zelfs tien jaar met haar vriend. Dan maak je toch een rouwproces door. Achteraf heeft mijn ex gezegd dat het kennelijk allemaal niet voor niets is geweest dat Minka en ik toch voor elkaar kozen, nu blijkt dat we nog steeds samen zijn.'

Minka: 'Suus was de eerste vrouw met wie ik een relatie kreeg. Ik ben gewoon op haar ziel gevallen en toevallig was zij een vrouw. Omdat ik al 25 was toen het gebeurde, schrok ik er niet van. Maar het duurde even voordat ik me realiseerde dat ik niet alleen blij was om haar steeds te zien, maar dat ik ook verliefd op haar was. Ik heb haar uiteindelijk met een paar borrels op gevraagd of ze zich tot mij aangetrokken voelde. Suzanne is een behoorlijke flirt en ik kon haar gedrag niet helemaal plaatsen. Bij mannen zag ik dat duidelijker.'

Moeder der moeders

Suzanne: 'Minka moest even wennen aan het idee dat kinderen krijgen nu wel een ander verhaal was, terwijl ik het zag als 'dubbele kansen'. Wat voor ons allebei vaststond, was dat de biologische vader een bekende moest zijn. Minka en ik zijn beiden gek op onze vaders, dat gunden we

ons kind ook. Het leek ons helemaal niet leuk voor een kind om alleen maar met wijven op te groeien. Ik heb van kinds af aan geroepen dat ik kinderen wilde. Vrienden noemen mij de moeder der moeders; ik hou ervan om voor anderen te zorgen en was altijd hét logeeradres voor neefjes en nichtjes. Hoewel Minka er zelf nog niet echt klaar voor was, had ik al een geschikte man op het oog. Minka riep mij tot de orde. Want waar was zij in dit verhaal? Zij is een carrière-tijger – wat dat betreft echt de kerel van ons tweeën – en haar prioriteiten lagen nog ergens anders. Ze is *production designer* in de filmwereld. Bovendien is ze jonger dan ik. Ik was al dertig, mijn oerdrang was niet meer te stoppen.

Uiteindelijk ontstond er frictie in de vriendschap met de man die ik als donor op het oog had. Ik moest weer op zoek. We legden de lat erg hoog en hadden een mega-eisenpakket. Getrouwde mannen vonden het lastig om mee te werken, hadden vaak al een eigen gezin. Andere mannen waren bang dat ze hun kind te veel zouden missen als het bij ons zou opgroeien. Maar ik vond uiteindelijk iemand, getipt door mijn zusje Monique, net iets buiten onze directe vriendenkring. Helaas lukte het niet. Ik ging zelfs het ivf-traject met hem in, maar ik kreeg drie miskramen. En de tijd ging dringen, want ook Minka was inmiddels 39. Ik raakte aan het idee gewend dat misschien niet ik degene zou zijn die zwanger zou raken, maar Minka. En eigenlijk vond ik dat zij er dan ook nu voor moest gaan, voordat het te laat zou zijn. Zij vond een andere donor.'

Leven op de rit

Suzanne: 'Opeens draaide het om Minka. Terwijl ik al dertien jaar lang zwanger wilde worden, was het bij haar in één keer raak. Natuurlijk was ik blij; we dronken champagne om het te vieren. Maar het was ook een enorme klap in mijn gezicht. Ik zat al niet zo lekker in mijn vel en had last van alle hormonen van de ivf-behandeling. Het was me altijd gelukt om alles voor elkaar te krijgen en had nooit gedacht dat een zwangerschap voor mij niet weggelegd was. Onze relatie kwam behoorlijk onder druk te staan. Ik keerde in mezelf en moest mijn leven weer op de rit te krijgen. Ik werd er niet leuker op, ging zelfs weg bij Minka om mezelf weer bij elkaar te graaien. Mijn geest moest weer tot rust komen, want eigenlijk was ik woedend.'

Minka: 'Eigenlijk begreep ik dat heel goed. Suzanne had zo vaak geprobeerd zwanger te worden en iedere keer heb

WIE IS SUZANNE KLEMANN?

Suzanne is, samen met haar zus Monique, zangeres van de popgroep Lois Lane. Ook treedt ze op met de groep Girls Wanna Have Fun. Suzanne is getrouwd met Minka Mooren, die *production designer* is in de filmwereld. Samen hebben ze een dochter, Uma, van twee jaar.

www.loislane.nl

‘IK HAD NOOIT GEDACHT DAT EEN ZWANGERSCHAP VOOR MIJ NIET IS WEGGELEGD’

je weer hoop. Daardoor verwerkte ze de miskramen niet echt. Door mijn zwangerschap intensiverde haar rouwproces, dat zich in jaren had opgestapeld. En dat verdriet kon ze juist met mij niet delen. Zelf was ik een soort *powerhouse* geworden door mijn zwangerschap, waardoor ik haar gedrag kon *handelen*. Voor mijn gevoel stond het helemaal los van mij.’

Suzanne: ‘Terwijl ik in Istanbul op een plein bij een fontein zat, kon ik voor het eerst huilen. Eindelijk voelde ik dat ik het diepste dal geraakt had en weer omhoog klom. Ik realiseerde me dat ik ook enorme mazzel had doordat Minka wel een kind kreeg. Wat had ik mezelf allemaal ook aangedaan met die hormonen, die me zo vlak hadden gemaakt? Terwijl ik steeds maar deed alsof het goed met me ging, waren de mensen om me heen me een beetje kwijtgeraakt. Ik huilde harder dan de fontein. Op dat moment ging mijn mobiel. Het was mijn moeder, die ik een uur daarvoor nog aan de telefoon had gehad omdat het haar trouwdag was. Mijn vader had een hersenbloeding gehad en was er slecht aan toe. Binnen drie uur zat ik aan zijn bed. Mijn vader was altijd mijn held geweest en nu lag hij daar. Niet in staat te praten. Zelfs de goede relatie met mijn vader werd me ontnomen, net op het moment dat het leek alsof ik de draad weer op zou pakken.’

Een sterke band

Suzanne: ‘Terwijl Minka’s buik groeide, zat ik maand in, maand uit in het ziekenhuis naast mijn vader. De tegenstelling was enorm. Pas aan het einde van de zwangerschap werd het voor mij concreet dat we een kind zouden krijgen. Maar op het moment dat Uma geboren werd, viel alles op z’n plek. Het was een ongelooflijk heftige bevalling, die Uma bijna het leven kostte. Ze zat klem, maar het was te laat voor een keizersnede en uiteindelijk is ze met grof geweld gehaald. Ik stond naast haar wiegje en ze krijsde, woedend om alles wat haar was overkomen. Ik fluisterde: ‘Uma, schatje, mama is bij je.’ En toen werd het stil. Dat was het moment dat ik me realiseerde dat Uma ook mijn kind was. De weken daarop was ik non-stop met haar bezig, ook omdat Minka moest herstellen. Hierdoor kregen Uma en ik meteen al een enorm sterke band. Minka gaf haar borstvoeding, ik de fles. Met Uma’s vader hadden we vooraf geen afspraken gemaakt over wat zijn rol zou zijn. We hadden er vertrouwen in dat dat wel goed zou komen. En dat bleek te kloppen. Het is een organisch proces met

Uma’s vader. Ze weet precies wie hij is, ze logeert ook vaak bij hem. Hij komt iedere dinsdagavond eten en als we echt cruciale dingen moeten beslissen, betrekken we hem daarin. Zoals binnenkort, als we een school moeten kiezen. Uma heeft mij moeder gemaakt, iets wat ik altijd al heb willen worden. En het is nog mooier dan ik me had voorgesteld. Vierenveertig jaar ging het over mij, nu gaat het over Uma. Minka is een heel lieve, zorgzame - soms overbezorgde - moeder, en ze is streng voor zichzelf. Ze kan twijfelen en zegt vaak: ik denk.... Terwijl ik altijd iets wéét. Wat dat betreft houden Minka en ik elkaar in balans. Ik ben trouwens degene die strenger is voor Uma. Ik vertrouw haar wel, ben niet snel bang dat haar iets overkomt. Ik volg Uma meer dan dat ik haar leid.’

Minka: ‘Van Suus leer ik om minder bezorgd te zijn, terwijl ik haar weer prikkel om risico’s niet te onderschatten. Uma wordt sterk en zelfverzekerd door de vrijheid die wij haar geven. Ik heb Suus daarom gevraagd om het gewoon te zeggen als ik weer eens te bezorgd ben.’

Suzanne: ‘Ik probeer wel iedereen in zijn waarde te laten, dat heb ik meegekregen uit mijn jeugd. Wees onbevooroordeeld: lang leve de vrijheid. Mijn ouders hebben mij liefdevol opgevoed en hoewel ze hard werkten, waren ze er altijd als ik ze nodig had. Mijn zussen en ik waren rebels, maar we hebben belangrijke waarden meegekregen. Respect voor anderen, bijvoorbeeld. Die lijn probeer ik met Minka voort te zetten in de opvoeding van Uma. In Uma herken ik veel van mezelf. Dat pittige. Ze heeft een heel sterke wil. Van mijn moeder heb ik geleerd om niet te gaan schreeuwen, maar juist te zwijgen als Uma een woedeaanval heeft.’

‘IK MAAK MIJN EIGEN KEUZES EN BEN ER HAPPY MEE’

Heftige emoties

Suzanne: ‘De band met mijn familie is altijd heel sterk geweest. Mensen om ons heen noemden de band tussen mij en mijn zussen altijd de drie-eenheid. Maar op 25-jarige leeftijd stortte mijn oudste zus Caroline met haar man neer met een helikopter. Omdat wij nooit afscheid hebben kunnen nemen van haar lichaam, kon ik het niet bevatten. Ik had allemaal theorieën dat ze stiekem ergens anders een nieuw leven begonnen waren. En in mijn dromen was Caroline ziek en ging steeds bijna dood. Het gemis is enorm. Er gaat geen dag voorbij dat ik niet aan haar denk. Je komt er nooit echt overheen. Voor mijn ouders is het natuurlijk ook ongelofelijk ingrijpend. Een oudste kind is heel speciaal.

Caroline was degene die mij bij Lois Lane heeft gebracht. Monique moest ergens zingen en Caroline belde mij. ‘Klemann, jij gaat met Monique meezingen.’ Ik studeerde op dat moment rechten en verdiende wat bij in een bloemenzaak. Vreselijk dat Caroline overleed voordat ze mij ooit heeft zien optreden, dat ze ons succes niet heeft kunnen meemaken. Toch voel ik dat ze altijd bij me is en ik weet zeker dat ik haar nog een keer tegenkom. Door Lois Lane konden Monique en ik onze heftige emoties in de liedjes stoppen. Woede, agressie, maar ook liefde.’

Suzanne: ‘Mijn verlangen naar een zwangerschap zal ik een keer symbolisch moeten begraven, zodat ik die periode kan afsluiten. Hoewel ik me afvraag of ik me er ooit echt bij neer kan leggen dat ik nooit een kind zal baren. Verder heb ik niet zo veel ambities, behalve dat ik een gelukkig mens wil zijn. Werk is daar een onderdeel van, maar er is meer. Minka ziet dat ook steeds beter en probeert wat minder hard te werken. Ik ben nu voornamelijk huismoeder. Dat is geen bewuste keuze, maar ik vind het niet erg en het verrijkt mijn geest. Minka en ik zijn Uma’s baken door er altijd voor haar te zijn. Minka werkt overdag en als ik optreed, is dat ’s avonds.

Minka: ‘Het voordeel is dat Uma vaak één van ons om zich heen heeft. Tijd voor ons samen halen Suus en ik in als ik tussen twee projecten inzit, want bij mij is het hollen of stilstaan. Mijn grenzen in het werk zijn duidelijker geworden, want ik wil ’s avonds gewoon met Uma en Suzanne aan tafel zitten. Ik ben veel efficiënter geworden.’

Leven zoals het komt

Suzanne: ‘Jaarlijks treed ik nog zo’n tachtig tot honderd keer op. Met Lois Lane, maar ook met Girls Wanna Have Fun. Volgend jaar hebben we een theatertour omdat we twintig jaar bestaan. Mocht mijn zangcarrière ooit ophouden, dan ga ik desnoods achter de kassa zitten. Soms zou ik willen dat ik wat meer ambitie had en zelf op zoek zou gaan naar nieuwe uitdagingen. Wat dat betreft ben ik lui. Ik neem het leven zoals het komt. Mijn spirituele kant heb ik laten liggen en dat is jammer, want die is sterk ontwikkeld. Daar zou ik nu wel weer meer in willen duiken. Me niet laten afleiden door onbenullige zaken. Maar ik ben degene die zichzelf daar geen tijd voor gunt. En dat geeft niet: ik ben een bijzonder bevoorrecht en gelukkig mens.’

‘HET LEEK ONS NIET LEUK OM ALLEEN MET WIJVEN OP TE GROEIEN’